

In principe zijn het handige tools om de wereld beter te begrijpen, maar de combinatie van zaken zorgt ervoor dat wij elkaar niet meer verstaan

Verslaafd

Stilletjes zijn we er allemaal verslaafd aan geraakt: onze smartphones. Overall waar we gaan of staan, zit die iPhone of Samsung aan onze handjes geplakt. Je hoort weleens zeggen dat vooral jongeren verslaafd zijn aan hun smartphone, maar helaas geldt dat net zozeer voor de wat oudere medemens. Zelfs uw redacteur kreeg recent nog een ernstige vermaning en een dikke prent van een ambtsdrager in blauw, omdat hij zijn telefoon niet met rust kon laten in de auto. Natuurlijk is dat jammer en hebben we door die verslaving minder aandacht voor de dingen die er werkelijk toe doen. Onze telefoon is als het ware ons gezicht op de wereld geworden. De hele dag door bombardeert die ons met berichten, appjes, notificaties, die allemaal even belangrijk zijn en ons afhankelijk maken van dat rare ding, dat nog steeds telefoon heet, maar waar we eigenlijk nooit meer mee bellen. Alles meten we via de telefoon; we hebben niet geslapen of bewogen als de telefoon geen groen licht geeft.

Een beetje wat ons allemaal overkomt op Google. Je zoekt net zolang tot je niets gevonden hebt, of in ieder geval door de digitale bomen het bos niet meer kunt onderscheiden

Ook de groene sector lijkt stilletjes in de ban te zijn gekomen van deze dictatuur van digitale hulpmiddelen. Alles wordt gemeten via apps, sensoren en andere digitale hulpmiddelen. Op zich zijn dit handige tools om de wereld om ons heen beter te begrijpen. Maar de combinatie van zaken zorgt er feitelijk voor dat wij elkaar niet meer verstaan. Het lijkt een beetje op wat ons allemaal overkomt op Google. Je zoekt net zolang tot je niets gevonden hebt, of in ieder geval door de digitale bomen het bos niet meer kunt onderscheiden. Een pregnant voorbeeld is ook dat wij als vakblad dagelijks gebeld worden door burgers die wanhopig contact zoeken met hun gemeente, vanwege een overvloed aan Japanse duizendknoop, poepende honden of jeukende eikenprocessierupsen in hun wijk. Natuurlijk weten die burgers dat wij daar ook geen antwoord op kunnen geven, maar ze lopen dood op de digitale barrières die gemeentes opwerpen om maar vooral geen contact met hun burgers te hoeven hebben.

Een probleem is ook dat al die digitale hulpmiddelen een doel op zich en een verdienmodel zijn geworden. Neem bijvoorbeeld de inmiddels bekende 3-30-300-stelregel om de waarde van groene infrastructuur te bepalen. Slimme bedrijven ontwikkelen daar weer prachtige digitale platformen voor, waarmee je exact kunt bepalen hoe groen je als gemeente bent. Op het eerste gezicht sympathiek, maar behalve dat het veel geld kost, levert het niet echt meerwaarde op voor het groen in de wijk. Gebruik dat geld gewoon om bomen in de grond te stoppen.

Met vriendelijk groet,
Hein van Iersel (hein@nwst.nl)
Hoofdredacteur

BE SOCIAL
Scan, lees & deel!